

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 470

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 iunie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 620 din 10 octombrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 7 alin. (1)—(3) și (5)—(6), art. 8 și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și legea în ansamblul său	2–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
978.	— Ordin al ministrului transporturilor pentru aprobarea Listei standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiuni de agrement.....	9–11
979.	— Ordin al ministrului transporturilor privind publicarea acceptării amendamentelor la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa V la MARPOL (Substanțele HME și modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoii), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.277(70) a Comitetului pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016.....	12–15
★		
	Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 620

din 10 octombrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 7 alin. (1)—(3) și (5)—(6), art. 8 și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și legea în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Piraeus Bank România — S.A., și a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Chiru Eustatiu și Chiru Claudia, în Dosarul nr. 18.318/301/2016 al Judecătoriei Buftea și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.367D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că dosarul a avut primul termen de judecată la data de 13 iulie 2017, când, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a dispus conexarea la Dosarul nr. 1.788D/2016, iar, în temeiul dispozițiilor art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, având în vedere necesitatea lămuririi suplimentare a unor aspecte, a dispus redeschiderea dezbaterilor pentru data de 10 octombrie 2017, în vederea disjunerii cauzelor.

4. În temeiul art. 139 alin. (5) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992, Curtea disjunge dosarul și, cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Totodată, arată că, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, aceasta nu poate fi reținută, nefiind vorba despre o discriminare. Limitarea la care se referă autoarele excepției de neconstituționalitate este, în realitate, o protecție instituită de către legiuitor, aspect ce nu face obiectul controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 10 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 18.318/301/2016, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri**

imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Piraeus Bank România — S.A., și a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Chiru Eustatiu și Chiru Claudia într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 77/2016.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 instituie o vădită discriminare prin stabilirea pragului de 250.000 euro. Astfel, sunt încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție, deoarece diferențierea dintre cetățeni este permisă numai atunci când este bazată pe un criteriu obiectiv prin raportare la scopul legii.

7. De asemenea se arată că Legea nr. 77/2016 încalcă, într-o manieră disproporționată, libertățile altor subiecte de drept, respectiv ale instituțiilor financiar-bancare și nebankare, ce are implicații economice asupra întregii populații. În acest context se precizează că dispozițiile criticate încalcă principiul neretroactivității legii civile, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât dispun pentru situații juridice definitive încheiate, intervenind chiar asupra fazei inițiale de constituire a acestei situații. Astfel, normele criticate acționează nu numai asupra efectelor prezente sau viitoare ale raportului juridic născut sub legea veche, ci chiar asupra momentului inițial de constituire a situației juridice, modificând esențial regimul juridic creat prin încheierea contractului de credit, cu încălcarea principiului *tempus regit actum*. Ca atare, Legea nr. 77/2016 este neconstituțională în măsura în care s-ar aplica cu privire la contracte de credit încheiate anterior datei intrării sale în vigoare. Prevederile criticate sunt contrare art. 44 din Constituție, deoarece, prin prisma art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, se bucură de protecție constituțională orice altă creață, precum și creațele izvorâte din contractele de credit încheiate cu consumatorii. Sunt încălcate prevederile art. 45, art. 53 și art. 135 alin. (2) lit. a) din Legea fundamentală, întrucât prin Legea nr. 77/2016 se intervine în raporturile juridice încheiate între bănci și consumatori. Este afectată în mod esențial contraprestația la care creditorul este îndreptățit prin încheierea contractelor de credit, fără respectarea cerințelor privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale, restrângerea nefiind proporțională cu scopul urmărit, normele fiind discriminatorii și impredictibile, aspect ce rezultă din art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016. De asemenea se apreciază că se aduce atingere art. 148 alin. (2) din Constituție, ca urmare a nerespectării obligației statului de asigurare a stabilității economice, prevăzută de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În vederea asigurării stabilității prețurilor, autoritățile naționale au obligația de a solicita Banca Centrală Europeană un aviz cu privire la proiectul legii dării în plată, context în care se precizează că singurele mențiuni cu privire la dispozițiile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale sunt în expunerea de motive, iar nu în cuprinsul

legii, ceea ce ar putea duce la declanșarea procedurii de infringement din partea Comisiei Europene ca urmare a faptului că anumite aspecte reglementate de directive nu se regăsesc în legea criticată.

8. **Judecătoria Buftea** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, în raport cu art. 15 alin. (2), art. 44, art. 45, art. 53, art. 135 și art. 148 din Constituție, este neîntemeiată. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, în raport cu prevederile art. 16 din Constituție, aceasta este întemeiată, deoarece, deși scopul legii dării în plată este protejarea debitorilor persoane fizice care datorează o sumă de bani garantată ipotecar către o instituție de credit, respectiv un scop social de protecție a tuturor debitorilor și de restabilire a echilibrului contractual și protejarea locuinței de familie, ca o derogare specifică de la principiul răspunderii nelimitate, legea nu protejează orice debitor aflat în dificultate, ci numai pe cei care au contractat un credit ipotecar mai mic de 250.000 euro, astfel că protecția oferită nu se raportează la situația persoanei vizate, ci la calitatea creditorului.

9. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3) și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Analizând actele dosarului, Curtea constată că autoarea excepției de neconstituționalitate Piraeus Bank România — S.A. este nemulțumită de aplicarea *ope legis* a mecanismului legal instituit prin Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în condițiile în care contractul de credit a fost încheiat anterior intrării în vigoare a acestei legi. Ca atare, Curtea, având în vedere Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017 și Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, va reține ca obiect reunit al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 7 alin. (1)—(3) și (5)—(6), art. 8 și art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, precum și legea în ansamblul său.

13. În susținerea excepției de neconstituționalitate sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 privind economia și art. 148 privind actele obligatorii ale Uniunii Europene.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în prezenta cauză, sunt formulate critici de

neconstituționalitate atât din perspectiva consumatorului, cât și din perspectiva instituției de credit.

15. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, în raport cu art. 16 din Constituție, excepție formulată de partea care are calitatea de consumator, Curtea observă că s-a mai pronunțat, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care este Decizia nr. 571 din 19 septembrie 2017*), nepublicată la data pronunțării prezentei decizii, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

16. Curtea, având în vedere jurisprudența sa referitoare la principiul egalității, spre exemplu, Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și raportând soluțiile de principiu rezultate din considerentele acestei decizii la dispozițiile criticate în prezenta cauză, reține că debitorii-consumatori vizați de prevederile Legii nr. 77/2016, respectiv cei care au contractat credite cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință și au garantat cu un imobil cu destinație de locuință, și ceilalți debitori care au contractat credite în alte scopuri, dar care nici nu au garantat cu un imobil cu destinație de locuință, sunt în situații diferite, care impun un tratament juridic diferit.

17. De altfel, referitor la aplicabilitatea Legii nr. 77/2016, Curtea reiterează faptul că, potrivit art. 4 din Legea nr. 77/2016, pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții: a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială; b) quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei a 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit; c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință; d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea acestei legi.

18. Ca atare, din analiza prevederilor legale rezultă că instanța, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, verifică îndeplinirea cumulativă a anumitor condiții: persoanele cărora li se aplică prevederile legale, quantumul sumei împrumutate, scopul contractării creditului, precum și lipsa, în privința consumatorului debitor, a vreunei condamnări pronunțate printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea legii (a se vedea Decizia nr. 571 din 19 septembrie 2017, precitată, paragraful 13).

19. Cu privire la teoria imprevizunii, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, paragraful 95, Curtea a reținut că, sub imperiul Codului civil din 1864, atât doctrina, cât și practica au recunoscut posibilitatea aplicării teoriei imprevizunii în cazul în care un eveniment excepțional și exterior voinței părților, ce nu putea fi prevăzut în mod rezonabil de acestea la data încheierii contractului ar face excesiv de oneroasă executarea obligației debitorului. Această instituție și-a găsit aplicarea în sistemul de drept românesc încă din prima parte a secolului XX, după Primul Război Mondial, atunci când societatea s-a confruntat cu o importantă criză economică, fiind de asemenea utilizată de judecătorii români după 1989 și în contextul schimbărilor importante ce au avut loc ca urmare a transformării regimului politic din România și a liberalizării prețurilor. Astfel, sub regimul Codului civil din 1864 (aplicabil contractelor din dosarele de față) teoria imprevizunii era

*) Decizia Curții Constituționale nr. 571 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 979 din 11 decembrie 2017.

fundamentată pe prevederile art. 970 care stipulau: „*Convențiile trebuie executate cu bună-credință. Ele obligă nu numai la ceea ce este expres într-însele, dar la toate urmările, ce echitatea, obiceiul sau legea dă obligației după natura sa.*” Așadar, chiar dacă nu era consacrată *in terminis*, din punct de vedere normativ, impreviziunea rezulta din însăși reglementarea de principiu relativă la contracte, ea fiind justificată prin elementele de bună-credință și echitate ce caracterizează executarea contractelor. Condițiile privind aplicarea impreviziunii au fost decelate în jurisprudență și preluate în mare parte în Codul civil actual, într-o formă aproximativ identică [art. 1271].

20. În acest context, Curtea a reținut că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează. Cu toate acestea, Curtea a observat că legiuitorul a configurat cadrul legal reprezentat de Legea nr. 77/2016, luând în considerare o impreviziune aplicabilă *ope legis* pentru toate contractele de credit în derulare, deformând condițiile aplicării impreviziunii (paragraful 115). Or, singura interpretare care se subsumează cadrului constituțional în ipoteza unei reglementări generale a impreviziunii în executarea contractelor de credit este cea potrivit căreia instanța judecătorească, în lipsa acordului dintre părți, are competența și obligația să aplice impreviziunea în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile existenței acesteia. Curtea mai reiterează faptul că, față de cadrul legal existent la data încheierii contractelor de credit, prevederile legale criticate trebuie să se aplice doar debitorilor care, deși au acționat cu bună-credință, în conformitate cu prevederile art. 57 din Constituție, nu își mai pot îndeplini obligațiile ce rezultă din contractele de credit în urma intervenirii unui eveniment exterior și pe care nu l-au putut prevedea la data încheierii contractului de credit (paragraful 119).

21. Așadar, indiferent de momentul la care a fost încheiat un contract de credit, sub imperiul reglementărilor vechiului Cod civil sau al noului Cod civil și independent de incidența Legii nr. 77/2016, în special cu privire la condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 4 din Legea nr. 77/2016, instanța de judecată, care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea teoriei impreviziunii. Astfel, în lipsa acordului părților și în temeiul art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1271 din Codul civil nou, instanța de judecată poate pronunța o hotărâre prin care să dispună fie adaptarea contractului în forma pe care o decide, fie încetarea sa.

22. Ca atare, critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, ce vizează o pretinsă încălcare a dispozițiilor art. 16 din Constituție, întrucât dispozițiile criticate ar crea un privilegiu persoanelor ce cad sub incidența Legii nr. 77/2016 — respectiv ale art. 4 din această lege, este neîntemeiată. Astfel, orice debitor al unui contract de credit, indiferent de valoarea contractului sau de scopul în care a angajat creditul are deschisă calea unei acțiuni în justiție, întemeiată pe dispozițiile dreptului comun în materie, respectiv pe dispozițiile cu privire la teoria impreviziunii din Codul civil.

23. Cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată de instituția de credit bancară, Curtea constată că atât Legea nr. 77/2016, în ansamblul său, cât și prevederi punctuale din acest act normativ, în raport cu prevederi constituționale și critici de neconstituționalitate similare, au mai format obiectul

controlului de constituționalitate, sens în care este Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017. Ulterior, în raport cu considerentele, dispozitivul și data publicării în Monitorul Oficial al României a acestei decizii, Curtea și-a conturat o jurisprudență pe care a dezvoltat-o în raport cu criticile de neconstituționalitate formulate, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, Decizia nr. 238 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017, Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, Decizia nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, Decizia nr. 359 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 1 noiembrie 2017, Decizia nr. 367 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 17 iulie 2017, Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 566 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 570 din 19 septembrie 2017, nepublicate*) la data pronunțării prezentei decizii.

24. Față de jurisprudența sa în materie, Curtea constată că, în prezenta cauză, în ceea ce privește o parte dintre dispozițiile legale criticate cuprinse în Legea nr. 77/2016, nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, precum și din dispozițiile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”.

25. Astfel, referitor la situația de fapt din cauza aflată pe rolul instanței judecătorești a quo care a sesizat instanța de contencios constituțional, Curtea reține că, în această cauză, contractul de credit a fost încheiat înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011.

26. Faptul că acest contract de credit, ce face obiectul cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești a quo care a sesizat Curtea în prezentul dosar, a fost încheiat înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant în examinarea admisibilității excepției având ca obiect dispozițiile art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestuia, dispozițiile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, prevederile art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 nu fac obiectul excepției de neconstituționalitate, întrucât autoarea excepției, în motivarea acesteia, a făcut precizarea, în concret, că textele criticate sunt neconstituționale în măsura în care s-ar aplica cu privire la contracte de credit încheiate anterior datei intrării sale în vigoare, respectiv raportat la data încheierii contractului de credit, așadar critica vizează exclusiv prima teză a art. 11 din Legea nr. 77/2016. În ceea ce privește prevederile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 („*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”), având în vedere că același contract de credit a fost încheiat înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, adică 1 octombrie 2011,

*) Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 83 din 29 ianuarie 2018, Decizia nr. 566 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 17 ianuarie 2018, Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017 și Decizia nr. 568 din 19 septembrie 2017 au fost publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 28 noiembrie 2017, Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1015 din 21 decembrie 2017, iar Decizia nr. 570 din 19 septembrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 17 ianuarie 2018.

prevederile de lege criticate nu pot fi aplicate contractelor încheiate anterior intrării în vigoare a noului Cod civil, așa încât Curtea va respinge **ca inadmisibilă** excepția de neconstituționalitate a art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

27. De asemenea, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 120, Curtea a constatat că prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească, în condițiile manifestării opoziției creditorului, poate și trebuie să facă aplicarea teoriei impreviziunii la contractele în derulare. Astfel, din punct de vedere procedural, instanța judecătorească, în condițiile formulării contestației de către creditor sau a acțiunii în constatare de către debitor, va verifica îndeplinirea condiției notificării creditorului conform prevăzute de Legea nr. 77/2016, precum și îndeplinirea criteriilor prevăzute de art. 4 din lege, aplicând în mod obligatoriu teoria impreviziunii în cadrul art. 7 din lege, respectiv art. 8 ori în cadrul art. 9 din aceeași lege. Curtea a precizat, astfel, că instanța judecătorească care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea impreviziunii până la limita superioară impusă de Legea nr. 77/2016 (predarea imobilului și ștergerea datoriilor principale și accesorii).

28. La paragraful 122 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională. Astfel, analizând problema constituționalității acestei sintagme din cuprinsul art. 11 al Legii nr. 77/2016, Curtea a constatat că obiectul contractelor de credit îl reprezintă sume de bani, și nu bunuri imobile. În condițiile în care art. 11 teza întâi prevede ca un criteriu de sine stătător criteriul devalorizării bunurilor imobile ce fac obiectul garanției aduse de debitor, se ajunge la o încălcare a dreptului de proprietate privată asupra sumelor de bani ale împrumutătorului (instituției de credit), drept prevăzut de art. 44 din Constituție. Curtea a constatat că un astfel de criteriu, care a fost prevăzut alternativ cu cel al riscurilor ce izvorăsc din contractul de credit și, deci, folosit de sine stătător, este incompatibil cu aplicarea impreviziunii de către instanța judecătorească, astfel cum a fost configurată sub regimul Codului civil din 1864. Faptul că garanția adusă se devalorizează nu are legătură cu executarea contractului de credit. Acest criteriu ar putea, în schimb, să fie folosit în coroborare cu principiul echității ca parte a teoriei impreviziunii, astfel cum a fost configurată sub regimul Codului civil din 1864. Ca atare, instanța judecătorească urmează să evalueze dezechilibrul prestațiilor rezultate din contractul de credit și prin recurgerea la acest criteriu atunci când contractul de credit a fost convenit în vederea achiziționării unui imobil.

29. Totodată, în dinamica jurisprudențială în materie, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragraful 28, Curtea a statuat că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, decizie interpretativă, nu a fost constatată neconstituționalitatea pură și simplă a prevederilor art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016 și a art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, ci a stabilit, în calitatea sa de garant al supremației Constituției (art. 142 din Legea fundamentală), condițiile în care dispozițiile legale antereferte se subsumează exigențelor Constituției. Or, în cazul deciziilor interpretative, în măsura în care aspectele de neconstituționalitate deduse din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate nu vizează înțelesul normei juridice care a fost exclus din sfera cadrului constituțional, Curtea a reținut că, în analiza acestora, nu este incident art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Decizia nr. 146 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 22 martie 2010, sau Decizia nr. 843 din 10 decembrie 2015,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 16 februarie 2016, paragraful 25). Atunci când critica de neconstituționalitate a unei norme juridice privește un înțeles sau înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate [a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragraful 48].

30. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Ca atare, ținând cont de faptul că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, mai sus menționată, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, așadar anterior datei încheierii de sesizare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016, precum și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite urmează a fi **respinsă ca inadmisibilă**.

31. În ceea ce privește celelalte aspecte relevante în motivarea excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, iar Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său. În acest sens pot fi enumerate, spre exemplu, Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, Decizia nr. 238 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017, Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, Decizia nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, Decizia nr. 359 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 1 noiembrie 2017, Decizia nr. 367 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 17 iulie 2017, Decizia nr. 565 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 569 din 19 septembrie 2017, Decizia nr. 614 din 5 octombrie 2017*), nepublicate la data pronunțării prezentei decizii.

32. Față de această împrejurare, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, urmează a fi respinsă **ca neîntemeiată**.

33. Astfel, cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 44—49, a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din lege are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în

*) Decizia nr. 614 din 5 octombrie 2017 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 22 ianuarie 2018.

economia acesteia. Ca atare, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând ele însele să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent dacă bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești, apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens.

34. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acțiunea debitorului. Acesta a fost și este sensul Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, în care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, **pe motiv că însăși acțiunea principală era inadmisibilă** (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 171 din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 242 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 203 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 14 mai 2012, Decizia nr. 94 din 27 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 16 aprilie 2014, Decizia nr. 254 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iulie 2016, paragraful 18, Decizia nr. 433 din 21 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 31 august 2016, paragraful 22, sau Decizia nr. 101 din 7 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din 26 aprilie 2017, paragraful 16). De altfel, în cauza anterioară, cererea de chemare în judecată, având ca obiect constatarea stingerii datoriilor rezultate din contractul de credit, întemeiată pe art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, **a fost formulată în mod direct de către debitor, fără a urma procedura obligatorie a notificării.**

35. Prin urmare, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi etapa notificării și de abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

36. În privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce a format obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, în acea cauză, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până

la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.

37. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii impreviziunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, temeiul acestei îmbogățiri nemaiputându-l constitui contractul de credit anterior încheiat, ci situația imprevizibilă intervenită pe parcursul derulării contractului, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca executarea bunului principal și a accesoriilor să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea/executarea silită a debitorului încetează.

38. Astfel cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 638 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 14 februarie 2017, paragraful 25, instanța judecătorească, care este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea instituției impreviziunii în temeiul Legii nr. 77/2016, în configurarea determinată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, respectiv în temeiul prevederilor art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, chiar și în cauzele în care este începută executarea silită, indiferent de stadiul executării silită a bunului ipotecat, respectiv în spețele unde este pusă în discuție o asemenea chestiune, cu consecința stingerii datoriilor rezultate din contractele de credit.

39. Distinct de cele prezentate mai sus, Curtea a reținut că revine instanțelor de judecată competența de a stabili cadrul procesual în care se soluționează litigiul dedus judecătii, în funcție de stadiul derulării contractului de credit. Totodată, Curtea a reiterat faptul că este rolul instanțelor de judecată să interpreteze normele legale și să facă aplicarea acestora în funcție de conținutul normativ, respectiv dacă sunt norme de drept substanțial sau de drept procesual și dacă sunt de imediată aplicare, precum și cu privire la prioritatea acestora, în funcție de caracterul de normă specială sau de drept comun (a se vedea Decizia nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, paragrafele 40 și 42).

40. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat, prin licitație publică sau printr-un alt mod agreat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

41. Totodată, prin Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, Curtea a reținut că, reglementând

procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

42. În acest context, Curtea a reținut că suspendarea antemenționată se aplică atât în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din lege, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din lege. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una preprocesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socioeconomice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolutorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinește, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecării, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexă acesteia.

43. De asemenea, Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată, menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată.

44. Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a constatat că acestea reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă, intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie

evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în condițiile în care drepturile relative, distinct de aplicarea art. 53 din Constituție, cunosc limitări implicit admise, rezultate atât din evoluția și confruntarea acestora în timp, cât și din perspectiva titularilor lor.

45. În acest context, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 38—42, instanța de contencios constituțional a analizat dacă măsura criticată este adecvată, necesară și dacă respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele individuale. Astfel, s-a reținut că, în mod abstract, suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat. De asemenea, Curtea a constatat că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului — de credit în cazul de față — intervine un aspect care ține de impreviziune. Din întreg arsenalul de măsuri pe care legiuitorul le avea la îndemână a apelat la suspendarea temporară a plăților rezultate din contractul de credit, măsură ce trebuie calificată ca având un grad de intruziune moderat asupra dreptului de proprietate al creditorului, aspect dedus atât prin natura sa juridică de măsură vremelnică/provizorie, cât și din posibilitatea creditorului de a-și vedea executată creanța întru totul, în măsura în care instanța judecătorească admite contestația formulată. Desigur, astfel cum s-a precizat, această opțiune a legiuitorului nu este cea mai puțin intruzivă, ipoteză în care legiuitorul ar fi trebuit să lase instanței judecătorești competența de a decide ea însăși, eventual, prin procedura ordonanței președințiale sau suspendarea executării silite, după caz, dacă se impune măsura suspendării în mod temporar a plății sumelor de bani aferente contractului de credit. Totuși, Curtea a constatat că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist-consumator, în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract, până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauză, care tranșează problema litigioasă dintre părți.

46. În continuare, Curtea a reținut că măsura criticată configurează un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare, în sensul că pune în balanță, pe de o parte, protecția imediată și nemijlocită a consumatorilor, așadar, a unei largi sfere de persoane care, deși situate într-un raport de egalitate juridică, formală cu profesioniștii, totuși, sub aspectul puterii lor economice, apreciate în mod individual, se află într-o evidentă relație de inferioritate, și, pe de altă parte, interesul profesioniștilor de a-și vedea executate sumele de bani rezultate din contractele de credit. Intervenind în acest domeniu sensibil, legiuitorul, în marja sa de apreciere, derivată din prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, a reglementat această măsură într-un domeniu limitat (contract de credit) și în condiții restrictive (condiții de admisibilitate în marja impreviziunii), protejând, cu efect imediat și provizoriu,

persoanele expuse acestui risc major intervenit în executarea contractului, risc calificat de Curtea Constituțională ca fiind unul supraadăugat. Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată este depusă, debitorul de bună-credință al obligației să fie ținut să plătească în continuare sume nominale de bani care, sub aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea, întrucât Curtea, în analiza sa, pleacă de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție. În aceste condiții nu este de admis ca o realitate juridică, formală, rezultată din contractul de credit să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile.

47. De asemenea, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

48. În consecință, Curtea a constatat că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private (pentru cele de mai sus expuse, a se vedea Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 38—42).

49. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragraful 115, că, indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970.

52. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la art. 5 alin. (3) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016, precum și a legii în ansamblul său,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Chiru Eustatiu și Chiru Claudia în Dosarul nr. 18.318/301/2016 al Judecătorei Buftea și constată că dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016, precum și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Piraeus Bank România — S.A. în Dosarul nr. 18.318/301/2016 al Judecătorei Buftea.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Piraeus Bank România — S.A. în Dosarul nr. 18.318/301/2016 al Judecătorei Buftea și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la art. 5 alin. (3), și dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a legii în ansamblul său, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Buftea și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 octombrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Listei standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiuni de agrement

Având în vedere Referatul Direcției transport naval nr. 1.220/57 din 2.02.2018 prin care se solicită aprobarea prezentului ordin, precum și prevederile art. 14 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 464/2017 privind ambarcațiunile de agrement și motovehiculele nautice,

ținând seama de prevederile Comunicării Comisiei Europene în cadrul punerii în aplicare a Directivei 2013/53/UE a Parlamentului European și a Consiliului privind ambarcațiunile de agrement și motovehiculele nautice și de abrogare a Directivei 94/25/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 435 din 15 decembrie 2017,

în temeiul prevederilor art. 3 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 20/2010 privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea unitară a legislației Uniunii Europene care armonizează condițiile de comercializare a produselor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 50/2015, cu modificările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiuni de agrement, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.681/2005 pentru aprobarea Listei standardelor

românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiunile de agrement, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 21 octombrie 2005, cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

București, 16 mai 2018.
Nr. 978.

ANEXĂ

LISTA*) standardelor românești care adoptă standardele europene armonizate, ale căror prevederi se referă la ambarcațiunile de agrement

Nr. crt.	Indicativ	Titlu	Data încetării prezumției de conformitate a standardului înlocuit
1	2	3	4
1.	SR EN ISO 6185-1:2002	Bărci gonflabile. Partea 1: Bărci cu puterea maximă a motorului de 4,5 kW	
2.	SR EN ISO 6185-2:2002	Bărci gonflabile. Partea 2: Bărci cu puterea maximă a motorului de la 4,5 kW până la 15 kW inclusiv	
3.	SR EN ISO 6185-3:2014	Bărci gonflabile. Partea 3: Bărci cu lungimea corpului mai mică de 8 m cu puterea maximă a motorului egală sau mai mare de 15 kW	
4.	SR EN ISO 6185-4:2011	Bărci gonflabile. Partea 4: Bărci cu lungimea corpului cuprinsă între 8 m și 24 m și puterea nominală a motorului mai mare sau egală cu 15 kW	
5.	SR EN ISO 7840:2013	Nave mici. Furtunuri flexibile, rezistente la foc, pentru combustibil	

*) Lista menționează standardele românești care au fost sau vor fi adoptate de Asociația de Standardizare din România până la 31 martie 2018 și care reprezintă versiunile naționale ale standardelor europene armonizate cuprinse în lista actualizată și publicată de Comisia Europeană în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria C, nr. 435 din 15 decembrie 2017.

1	2	3	4
6.	SR EN ISO 8469:2013	Nave mici. Furtunuri flexibile care nu rezistă la foc, utilizate pentru combustibil	
7.	SR EN ISO 8665:2018	Nave mici. Motoare cu ardere internă cu piston pentru propulsie navală. Măsurarea și declararea puterii	28.02.2018
8.	SR EN ISO 8666:2003	Nave mici. Caracteristici principale	
9.	SR EN ISO 8846:2018	Nave mici. Dispozitive electrice. Protecția împotriva aprinderii gazelor inflamabile din mediul înconjurător	23.02.2018
10.	SR EN ISO 8847:2018	Nave mici. Instalații de guvernare. Sisteme cu troță și rolă	28.02.2018
11.	SR EN ISO 8848:2018	Nave mici. Instalații de guvernare cu comandă la distanță	28.02.2018
12.	SR EN ISO 8849:2004	Nave mici. Pompe de santină acționate electric	
13.	SR EN ISO 9093-1:2003	Nave mici. Robinete pentru corpul navei și fittinguri de trecere. Partea 1: Construcție metalică	
14.	SR EN ISO 9093-2:2003	Nave mici. Robinete pentru corpul navei și fittinguri de trecere. Partea 2: Construcție nemetalică	
15.	SR EN ISO 9094:2018	Nave mici. Protecție împotriva incendiului	
16.	SR EN ISO 9097:2018	Nave mici. Ventilatoare electrice	28.02.2018
17.	SR EN ISO 9775:2018	Nave mici. Instalații de guvernare cu comandă la distanță cu un singur motor în afara bordului, cu puterea cuprinsă între 15 kW și 40 kW	28.02.2018
18.	SR EN ISO 10088:2018	Nave mici. Sisteme de alimentare cu combustibil	28.02.2018
19.	SR EN ISO 10133:2018	Nave mici. Instalații electrice. Instalații de curent continuu de foarte joasă tensiune	28.02.2018
20.	SR EN ISO 10239:2018	Nave mici. Instalație de alimentare cu gaz petrolier lichefiat (GPL)	28.02.2018
21.	SR EN ISO 10592:2018	Nave mici. Instalații hidraulice de guvernare	28.02.2018
22.	SR EN ISO 11105:2018	Nave mici. Ventilația compartimentelor în care se află motoare pe benzină și/sau tancuri de benzină	31.03.2018
23.	SR EN ISO 11192:2006	Nave mici. Simboluri grafice	
24.	SR EN ISO 11547:2002	Nave mici. Dispozitiv de protecție împotriva pornirii când motorul este cuplat în viteză	
25.	SR EN ISO 11547:2002/A1:2003	Nave mici. Dispozitiv de protecție împotriva pornirii când motorul este cuplat în viteză. Amendamentul 1	
26.	SR EN ISO 11592-1:2016	Nave mici. Determinarea puterii nominale maxime utilizând viteza de manevră. Partea 1: Nave cu lungimea corpului mai mică de 8 m	
27.	SR EN ISO 11812:2002	Nave mici. Cocpituri etanșe și cocpituri cu drenare rapidă	
28.	SR EN ISO 12215-1:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 1: Materiale: Rășini termorigide, materiale ranforsate cu fibre de sticlă, stratificate de referință	
29.	SR EN ISO 12215-2:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 2: Materiale: Materiale pentru miezuri, în structuri tip sandwich, materiale pentru inserții	
30.	SR EN ISO 12215-3:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 3: Materiale: Oțeluri, aliaje de aluminiu, lemn, alte materiale	
31.	SR EN ISO 12215-4:2003	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 4: Atelier de construcție și fabricație	
32.	SR EN ISO 12215-5:2008	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 5: Presiunea de calcul pentru monolit, calculul solicitărilor, determinarea eșantionajului	
33.	SR EN ISO 12215-5:2008/A1:2015	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 5: Presiunea de calcul pentru monolit, calculul solicitărilor, determinarea eșantionajului. Amendamentul 1	
34.	SR EN ISO 12215-6:2008	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 6: Dispunerea și detaliile ale structurii	
35.	SR EN ISO 12215-8:2009	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 8: Cârme	
36.	SR EN ISO 12215-8:2009/AC:2010	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 8: Cârme	
37.	SR EN ISO 12215-9:2012	Nave mici. Construcția corpului și eșantionaj. Partea 9: Anexele ambarcațiunilor cu pânze	

1	2	3	4
38.	SR EN ISO 12216:2003	Nave mici. Ferestre, hublouri, capace, iluminatoare fixe și uși. Cerințe referitoare la rezistență și etanșeitate	
39.	SR EN ISO 12217-1:2018	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 1: Ambarcațiuni fără vele cu lungimea corpului mai mare sau egală cu 6 m	31.03.2018
40.	SR EN ISO 12217-2:2018	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 2: Ambarcațiuni cu vele cu lungimea corpului mai mare sau egală cu 6 m	31.03.2018
41.	SR EN ISO 12217-3:2018	Nave mici. Evaluarea stabilității și flotabilității și încadrarea în categorii. Partea 3: Ambarcațiuni cu lungimea corpului mai mică de 6 m	28.02.2018
42.	SR EN ISO 13297:2014	Nave mici. Instalații electrice. Instalații de curent alternativ	
43.	SR EN ISO 13590:2004	Nave mici. Schi jeturi. Cerințe referitoare la construcție și la montarea instalațiilor	
44.	SR EN ISO 13590:2004/AC:2005	Nave mici. Schi jeturi. Cerințe referitoare la construcție și la montarea instalațiilor	
45.	SR EN ISO 13929:2017	Nave mici. Instalații de guvernare. Sisteme de transmisie cu angrenaje	28.02.2018
46.	SR EN ISO 14509-1:2009	Nave mici. Zgomotul aerian emis de ambarcațiunile de agrement cu motor. Partea 1: Proceduri de măsurare pentru încercarea la trecere	
47.	SR EN ISO 14509-3:2010	Nave mici. Zgomotul aerian emis de ambarcațiunile de agrement cu motor. Partea 3: Evaluarea zgomotului cu ajutorul procedurilor de calcul și măsurare	
48.	SR EN ISO 14895:2016	Nave mici. Mașini de gătit alimentate cu combustibil lichid, utilizate pentru bucătăria navelor	
49.	SR EN ISO 14946:2002	Nave mici. Capacitatea maximă de încărcare	
50.	SR EN ISO 14946:2002/AC:2006	Nave mici. Capacitatea maximă de încărcare	
51.	SR EN ISO 15083:2003	Nave mici. Sisteme de pompare pentru santină	
52.	SR EN ISO 15084:2003	Nave mici. Ancorare, legare și remorcare. Puncte întărite	
53.	SR EN ISO 15584:2018	Nave mici. Motoare cu benzină, fixe la bord. Componentele instalației de alimentare și ale instalațiilor electrice	28.02.2018
54.	SR EN 15609:2012	Echipamente și accesorii pentru GPL. Sisteme de propulsie GPL pentru bărci, iahturi și alte ambarcațiuni	
55.	SR EN ISO 15652:2018	Nave mici. Sisteme de guvernare cu comandă la distanță pentru ambarcațiuni mici cu propulsie cu jet	28.02.2018
56.	SR EN ISO 16147:2018	Nave mici. Motoare diesel, fixe la bord. Componentele instalației de alimentare și ale instalațiilor electrice fixate pe motor	28.02.2018
57.	SR EN ISO 16180:2013	Nave mici. Lumini de navigație. Instalare, poziționare și vizibilitate	
58.	SR EN ISO 16315:2016	Nave mici. Sistem de propulsie electric	
59.	SR EN ISO 18854:2015	Nave mici. Măsurarea emisiilor de gaze de eșapament ale motoarelor alternative cu combustie internă. Măsurarea emisiilor de gaze și particule la bancul de probe	
60.	SR EN ISO 19009:2015	Nave mici. Lumini de navigație electrice. Performanța luminilor cu LED	
61.	SR EN ISO 21487:2013	Nave mici. Tancuri cu combustibil tip benzină și tip motorină, fixate permanent	
62.	SR EN ISO 21487:2013/A1:2014	Nave mici. Tancuri cu combustibil tip benzină și tip motorină, fixate permanent. Amendamentul 1	
63.	SR EN ISO 21487:2013/A2:2015	Nave mici. Tancuri cu combustibil tip benzină și tip motorină, fixate permanent. Amendamentul 2	
64.	SR EN ISO 25197:2013	Nave mici. Sisteme de control electrice/electronice pentru controlul direcției, ambreiajului și accelerației	
65.	SR EN ISO 25197:2013/A1:2014	Nave mici. Sisteme de control electrice/electronice pentru controlul direcției, ambreiajului și accelerației. Amendamentul 1	
66.	SR EN 60092-507:2015	Instalații electrice la bordul navelor. Partea 507: Nave mici	

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**privind publicarea acceptării amendamentelor la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa V la MARPOL (Substanțele HME și modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.277(70) a Comitetului pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016**

Văzând Referatul Direcției transport naval nr. 7.722/348 din 5.04.2018 privind publicarea acceptării amendamentelor la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa V la MARPOL (Substanțele HME și modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.277(70) a Comitetului pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016,

ținând seama de prevederile art. 16(2)(f)(iii) și ale art. 16(2)(g)(ii) din Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, la care România a aderat prin Legea nr. 6/1993,

luând în considerare prevederile art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se publică amendamentele la anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta — Amendamente la anexa V la MARPOL (Substanțele HME și modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului), adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MEPC.277(70) a Comitetului

pentru protecția mediului marin din 28 octombrie 2016, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,
Lucian Șova

București, 16 mai 2018.

Nr. 979.

ANEXĂ

REZOLUȚIA MEPC.277(70)**(Adoptată la 28 octombrie 2016)****Amendamente la Anexa la Convenția internațională din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta**

Amendamente la anexa V la MARPOL (Substanțele HME și modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului)

Comitetul pentru protecția mediului marin, amintind articolul 38(a) al Convenției privind crearea Organizației Maritime Internaționale referitor la funcțiile Comitetului pentru protecția mediului marin conferite acestuia prin convențiile internaționale pentru prevenirea și controlul poluării marine de la nave,

luând notă de articolul 16 al Convenției internaționale din 1973 pentru prevenirea poluării de către nave, așa cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 referitor la aceasta

(MARPOL), care specifică procedura de amendare și conferă organismului corespunzător al Organizației funcția de a examina și adopta amendamente la aceasta,

luând în considerare, la cea de-a șaptezecă sa sesiune, amendamentele propuse la anexa V la MARPOL referitoare la substanțele dăunătoare pentru mediul marin (HME) și la modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului,

1 adoptă, în conformitate cu articolul 16(2)(d) al MARPOL, amendamentele la anexa V la MARPOL, al căror text este prezentat în anexa la prezenta rezoluție;

2 Stabilește, în conformitate cu articolul 16(2)(f)(iii) al MARPOL, că amendamentele se vor considera ca fiind acceptate la 1 septembrie 2017, în afara cazului în care, înainte de această dată, cel puțin o treime din părți sau părțile ale căror flote comerciale reprezintă în total nu mai puțin de 50% din tonajul brut al flotei comerciale mondiale vor fi comunicat Organizației obiecțiile lor la aceste amendamente;

3 invită părțile să ia notă că, în conformitate cu articolul 16(2)(g)(ii) al MARPOL, amendamentele menționate vor intra în

vigoare la 1 martie 2018, după acceptarea lor în conformitate cu paragraful 2 de mai sus;

4 solicită secretarului general, în conformitate cu articolul 16(2)(e) al MARPOL, să transmită tuturor părților la MARPOL copii certificate ale prezentei rezoluții și ale textului amendamentelor conținute în anexă;

5 solicită în plus secretarului general să transmită membrilor Organizației care nu sunt părți la MARPOL copii ale prezentei rezoluții și ale anexei sale.

ANEXA
la Rezoluția MEPC.277(70)

Amendamente la anexa V la MARPOL **(Substanțele HME și modelul Jurnalului de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului)**

ANEXA V

Reguli pentru prevenirea poluării cu gunoi de la nave

Regula 4

Evacuarea gunoiului în afara zonelor speciale

1 În a doua propoziție a paragrafului 1.3, cuvintele „luând în considerare liniile directe elaborate de către Organizație” sunt înlocuite cu cuvintele „în conformitate cu criteriile stabilite în apendicele I al prezentei anexe”.

2 Un nou paragraf 3 este adăugat, după cum urmează:

„3 Mărfurile solide în vrac, astfel cum sunt definite în regula VI/1—1.2 din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS), așa cum a fost amendată, altele decât cerealele, trebuie să fie clasificate în conformitate cu apendicele I al prezentei anexe și declarate de către transportator ca fiind sau nu dăunătoare pentru mediul marin.”

3 Paragraful existent 3 este renumerotat ca paragraful 4.

Regula 6

Evacuarea gunoiului în zonele speciale

4 Paragraful 1.2.1 este înlocuit cu următorul:

„1 Reziuurile de încărcătură conținute în apa de spălare a magaziiilor pentru încărcătură, nu includ nicio substanță clasificată ca dăunătoare pentru mediul marin, în conformitate cu criteriile din apendicele I al prezentei anexe;”.

5 Un paragraf nou 1.2.2 este adăugat după cum urmează:

„2 Mărfurile solide în vrac, astfel cum sunt definite în regula VI/1—1.2 din Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS), așa cum a fost amendată, altele decât cerealele, trebuie să fie clasificate în conformitate cu apendicele I al prezentei anexe, și declarate de către transportator ca fiind sau nu dăunătoare pentru mediul marin;”.

6 Un paragraf nou 1.2.3 este adăugat după cum urmează:

„3 Agenții sau aditivii de curățare conținuți în apa de spălare a magaziiilor pentru încărcătură nu includ nicio substanță clasificată ca dăunătoare pentru mediul marin, luând în considerare liniile directe elaborate de către Organizație;”.

7 Paragrafele existente de la 1.2.2 până la 1.2.4 sunt renumerotate ca paragrafele de la 1.2.4 până la 1.2.6. Paragraful renumerotat 1.2.6 este amendat, pentru a se citi după cum urmează:

„6 În cazul în care condițiile prevăzute în subparagrafele de la 2.1 până la 2.5 ale prezentului paragraf au fost îndeplinite, evacuarea apei de spălare a magaziiilor pentru încărcătură care conțin reziduuri trebuie să fie făcută la o distanță cât mai mare posibil față de uscatul cel mai apropiat sau față de platforma glaciară cea mai apropiată și în niciun caz la mai puțin de 12 mile marine față de uscatul cel mai apropiat sau față de platforma glaciară cea mai apropiată.”

Regula 10

Afișe, planuri de management al gunoiului și înregistrarea operațiunilor cu gunoiul

8 În fraza introductivă a paragrafului 3, cuvântul „apendice” este înlocuit cu cuvintele „apendice II”.

9 Paragraful 3.2 este înlocuit cu următorul:

„2 Înregistrarea pentru fiecare evacuare în mare în conformitate cu regulile 4, 5, 6 sau cu secțiunea 5.2 a capitolului 5 din partea II-A a Codului polar trebuie să includă data și ora, poziția navei (latitudinea și longitudinea), categoria de gunoi și cantitatea estimată (în metri cubi) evacuată. Pentru evacuarea reziduurilor de încărcătură, pozițiile de începere și oprire a evacuării trebuie să fie înregistrate în plus față de cele anterioare;”.

10 După paragraful 3.2 existent sunt inserate paragrafele noi 3.3 și 3.4, după cum urmează:

„3 Înregistrarea pentru fiecare incinerare completă trebuie să includă data și ora și poziția navei (latitudinea și longitudinea) la începerea și la terminarea incinerării, categoriile de gunoi incinerate și cantitatea estimată incinerată pentru fiecare categorie, în metri cubi;

4 Înregistrarea pentru fiecare evacuare la o instalație portuară de primire sau la o altă navă trebuie să includă data și ora, instalația portuară de primire sau numele navei, categoriile de gunoi evacuate și cantitatea estimată evacuată pentru fiecare categorie, în metri cubi;”.

11 Paragraful existent 3.3 este renumerotat ca 3.5 și, între cuvintele „Jurnalul de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului” și „trebuie”, sunt inserate cuvintele „împreună cu chitanțele obținute de la instalațiile de primire”.

12 Paragraful existent 3.4 este renumerotat ca 3.6 și este înlocuit cu următorul:

„6 În cazul oricărei descărcări sau pierderi accidentale la care se face referire în regula 7 din prezenta anexă, trebuie să se facă o înregistrare în Jurnalul de înregistrare a operațiunilor de descărcare a gunoiului sau, în cazul oricărei nave cu un tonaj brut mai mic de 400, trebuie să se facă o înregistrare în Jurnalul de bord oficial al navei, pentru a se indica data și ora incidentului, portul sau poziția navei la ora incidentului (latitudinea, longitudinea și adâncimea apei dacă este cunoscută), motivul descărcării sau pierderii, detalii privind obiectele descărcate sau pierdute, categoriile de gunoi descărcat sau pierdut, cantitatea estimată pentru fiecare categorie, în metri cubi, măsurile de precauție rezonabile care

Descărcările excepționale sau pierderea gunoiului prevăzute în regula 7 (Excepții)

Data/ Ora	Portul sau poziția navei (latitudinea/longitudinea și adâncimea apei, dacă este cunoscută)	Categoria	Cantitatea estimată pierdută sau descărcată (m ³)	Observații privind motivul descărcării sau pierderii și observații generale (de exemplu, măsurile de precauție rezonabile care au fost luate pentru a preveni sau reduce la minim o astfel de descărcare sau pierdere accidentală și observații generale)	Certificare/ Semnătură

Semnătura comandantului: ..... Data: .....

PARTEA II

**Pentru toate categoriile de reziduuri de încărcătură, astfel cum sunt definite în regula 1.2 (Definiții)
(Nave care transportă mărfuri solide în vrac)**

Numele navei	Numărul sau literele distinctive	Numărul OMI
--------------	----------------------------------	-------------

Categoriile de gunoi

J — Reziduuri de încărcătură (care nu sunt HME)	K — Reziduuri de încărcătură (HME)
---	------------------------------------

Descărcările în conformitate cu regulile 4 (Evacuarea gunoiului în afara zonelor speciale) și 6 (Evacuarea gunoiului în zonele speciale)

Data/ Ora	Poziția navei (latitudinea/longitudinea) sau portul dacă este evacuat la uscat	Categoria	Cantitatea estimată descărcată		Pozițiile navei la începerea și oprirea descărcărilor în mare	Certificare/ Semnătură
			În mare (m ³)	La instalații de primire sau la altă navă (m ³)		

Semnătura comandantului: ..... Data: .....

RECTIFICĂRI

La Hotărârea Guvernului nr. 210/2018 privind modificarea datelor de identificare și transmiterea unui bun imobil aflat în domeniul public al statului din administrarea Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, pentru Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară Vrancea, în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Vrancea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 329 din 16 aprilie 2018, se face următoarea rectificare:

— în anexa nr. 2, la coloana „Persoana juridică la care se transmite imobilul în administrare”, în loc de: „*Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Vrancea C.U.I. 11362006*” se va citi: „*Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Vrancea C.U.I. 20795092*”.

La Hotărârea Guvernului nr. 346/2018 pentru modificarea și completarea unor anexe la Hotărârea Guvernului nr. 540/2000 privind aprobarea încadrării în categorii funcționale a drumurilor publice și a drumurilor de utilitate privată deschise circulației publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 438 din 24 mai 2018, se face următoarea rectificare:

— la articolul unic punctul 1, în cuprinsul tabelului aferent poziției nr. 60, la coloana „Denumirea drumului”, în loc de: „*DJ 192 C*” se va citi: „*DJ 692 C*”.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

